

Κυριακή του Πάσχα 2019

Ε

Ν

Α

Αγαπητέ μου Ενορίτη,
Τα μετρούμε και πάλι. Ναι, τα διαμάντια του έναστρου ουρανού. Από τον εξώστη
μας.

Μας δίνεται τούτη, η μεγάλη ευκαιρία. Είναι μια αναμέτρηση με τα μεγάλα. Τα
ιδανικά μας τα έντιμα.

Προσπαθούμε. Οι δυσκολίες πολλές. Όχι όπως πρώτα. Η δυσκινησία μας σε
πρώτη φάση.

Η προσπάθειά μας είναι να κατοικεί ο Θεός μέσω μας στα παιδιά μας. Και σ'
εμάς.

Ο Θεός - εντυχώς- δεν αρκέστηκε να σιωπήσει ("τις έγνω", αλήθεια "νούν
Κυρίου;" Ρωμ. ια' 34).

Έσταξε κι εφέτος μάννα μέσα στους πολύτιμους σταλαγμούς αποκάλυψης της
παρουσίας Του.

Ένα αληθινά μεγάλο μυστήριο. Μα και μεγάλο μαρτύριο. Η διαρκής ύφανση
της ζωής.

Είναι γεγονός, πάντως, πως μας θέλει δίπλα Του ο Δημιουργός. Μαζί να
φτιάχνουμε τα πράγματα προς το καλύτερο. Αυτό που συχνά μας φαντάζει
γυαλιστερό, στα μάτια Του μπορεί (ποιός ξέρει;) νάναι και θαμπό.

Παρακολουθούμε το φεγγάρι να λοξοτρυνώνει στα κλαριά. Τ'αηδόνια να νμνούν
τον Πατέρα. Γύρω, παντού, ομορφιά. Ξετυλίγεται της ζωής το κουβάρι.

Ζούμε. Βλέπουμε. Όχι όπως συνήθως. Κοιτάμε αλλού. Ή έχουμε καρφωμένα τα
μάτια σε μια θόνη του σπιτιού.

Κοιτάζουμε τους άλλους στα μάτια λοιπόν;

Προσπαθήσαμε να μην κρατήσουμε την καρδιά μας μόνο για τον εαυτό μας; Ή
μήπως δώσαμε την ευκαιρία να μας βαραίνει; Να μη λειτουργεί σωστά;

Έναν άλλο κόσμο αναζητούμε. Είναι η περίπτωση, που θέλεις να φέρεις κοντά σου
αυτόν που δεν έρχεται. Και να θέλεις να μιλάς σ'αυτόν, που δεν σ'ακούει.

Η προσπάθεια να είσαι μέσα στον εαυτό σου. Και να τον εξετάζεις. Να μην
αλληθωρίζεις δεξιά και αριστερά.

Καταλάβαμε, έστω και τώρα, πως πρέπει να φανταζόμαστε τον εαυτό μας
τιμονιέρη σε μεγάλο, ναι, καράβι. Φουσκώνει το στήθος μας. Μα και η ψυχή. Και
οδηγεί το καράβι.

Στην πόλη τώρα. Μ'όσα πήραμε. Είναι καιρός να μπορούμε να κοιτάξουμε τον
ουρανό. Χωρίς να ντρεπόμαστε.

Να λέμε: "Θα ξημερώσει(λίγο δύσκολο βέβαια) και για μένα".

Να πιστέψουμε, πως θα γειάνουν οι πληγές μας, που βλέπουμε. Με φάρμακα
που δεν βλέπουμε.

Γ

Ρ

Α

Μ

Μ

Α

Γ

Ι

Α

Σ

Ε

Ν

Α

Να μιλούμε, ακόμη, με τη μοναξιά μας.

Ότι και να κάνουμε, τελικά, η μέρα δεν ξεχειλώνεται. Όσες λάμπες ν' ανάψουμε της νύχτας, μέρα δεν γίνεται. Παραμόνο σαν ξημερώσει.

Οι λέξεις μας (κακώς) δεν είναι λιγοστές. Και είναι όλες ζωντανές. Κι αναπνέουν. Και πληγώνουν. Και πληγώνονται. Όσο κι αν μερικές φορές τις χρησιμοποιούν μερικοί γι' αστείο.

Ο Θεός μας δίνει το χάραμα. Την ώρα την ήσυχη. Πριν τη βαρύνουμε με τα δικά μας. Του Θεού η ώρα. Από την αρχή μας τη δίνει. Μας αφήνει να γράψουμε πάνω της ότι θέλουμε.

Να Τον ευχαριστούμε λοιπόν. Και να στέλλουμε την καλημέρα μας στους αγγέλους Του. Οι φύλακές μας, που, σαν είμαστε στα καλά μας, σ' ολάνθιστα λιβάδια μας οδηγούν και μοσοχομυριστά. Και μας σφυρίζουν στ' αντί για τι αξίζει να παλεύουμε.

Συχνά κυλιόμαστε στον πόνο. Τον μικρό. Μα και τον αβάσταχτο. Στο κρεββάτι του διαβάξεις ένα-ένα τα γεγονότα, που έγιναν με τη θέλησή σου ή χωρίς. Κι όλα τότε τα κατακωνιασμένα συναισθήματα σηκώνουν κεφάλι. Ζητούν το μεριδίό τους.

Κάποιες φορές είμαστε μπερδεμένοι. Μέσα σε μια μοναξιά που κατασπαράζει. Ίσως τότε υπόκωφη ν' ακούεται η φωνή μας: Είναι κανείς εδώωωω; Ή ακόμη: "Θεέ! Μην κοιμάσαι, σου λέωωωω". Δεν πονάμε. Βαρεθήκαμε απλώς να ζούμε. Κουραστήκαμε. Δεν καταλάβαμε, πως, σε τελική ανάλυση, η ζωή ένα άδειασμα είναι. Από τα πάντα. Ναι. Και τον εγωϊσμό. Κι ένα γέμισμα μετά. Από τι όμως; Από νόημα. Έχει λοιπόν η ζωή μας;

Κάποιος έγραψε, πως στη ζωή "και πιπέρι να σου δίνουν, εσύ να δίνεις ζάχαρη".

Και η ψυχή με τα φτερά της; Για τα ψηλά, με τους αετούς, δεν είναι;

Μήπως όμως η ψυχή είναι μια λεξούλα πεταμένη στη γωνιά; Τί να σου κάνει η έρμη; Συνήθως βρισκόμαστε στο "πριν". Εκείνο, το χωρίς χαρά.

Είναι καιρός να ζήσουμε χωρίς δηλαδή. Χωρίς γιατί. Μόνο μ' αυτό που έρχεται μπροστά μας. Να λέμε, πως είναι ότι μας χρειάζεται εκείνη την ώρα.

Ένα και μόνο. Χριστός Ανέστη, χαρά μου.

Με την αγάπη μου,

Ο ιερέας

της εφορίας σου